

Я: Влаштовую собі б'юті-день
зранку в свій вихідний

на телефоні 9 пропущених від завідуючої

Я: Розумію, що я
переплутала дні тижня
і в мене сьогодні не
вихідний



БЛІЦ-КОНКУРС

«НЕЗАБУТНЯ ІСТОРІЯ»

Дієтична добавка. Не є лікарським засобом. Не містить ГМО. Перед застосуванням рекомендована консультація з лікарем. Не слід використовувати як заміну повноцінного раціону харчування.

**З 15 ДО 24 ЛИПНЯ 2025 Р.
ВІДБУВСЯ БЛІЦ-КОНКУРС –
“НЕЗАБУТНЯ ІСТОРІЯ З МЕМОСТІМ®”!**

Учасники поділилися історіями з життя, у яких пам'ять, увага чи концентрація відіграли вирішальну роль — або врятували ситуацію, або ж несподівано підвели. Разом із креативним фото з упаковками МЕМОСТІМ®, ці розповіді стали справжнім визнанням того, що ясність думки — це суперсила сучасної людини.

Цього разу ми отримали **27 надзвичайно щирих і живих робіт**, які відповідали умовам конкурсу.

Історії учасників були різними: **кумедними, зворушливими, несподіваними** — але всі мали спільну рису: вони показали, наскільки важливо цінувати уважність і розумову витривалість у щоденному житті.

Дякуємо всім, хто поділився частинкою себе!
Ці **роботи — справжнє натхнення: про силу пам'яті, про моменти**, коли все вирішує одна деталь, і про те, як важливо дбати про себе не лише фізично, а й ментально.

На наступних сторінках ми з радістю вітаємо **переможців конкурсу та презентуємо роботи учасників.**



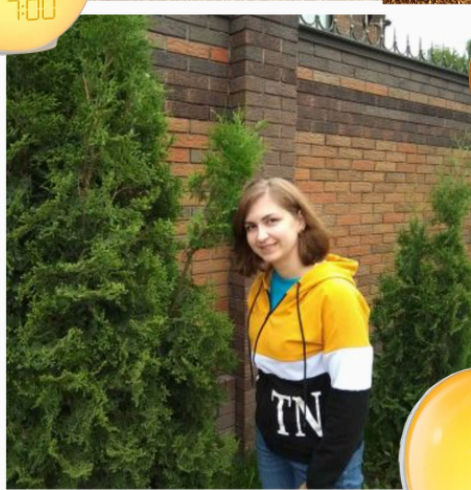
ВІДЄТО ПЕРЕМОЖЦІВ!

Всім учасники, чий роботи
відповідали умовам, **МЕМОСТИМ®**-
дарує заохочувальні 20 балів!,
а 3 найкращі роботи, за думкою
фахового журі **Provisor Club**,
отримують **СУПЕР-ПРИЗ**: розумний
світловий будильник Dekala 🧠✨



Старченко Леокадія,
м. Луцьк

Старих Марина,
м. Харків



Воробйова Світлана,
м. Суми



РОБОТИ ПЕРЕМОЖЦІВ



ВОРОБЙОВА СВІТЛАНА, М. СУМИ

Одного разу наприкінці зміни в аптеку забігає чоловік, весь у поспіху, з блиском в очах і шепоче: Мені... ну ви розумієте... для чоловічої сили... Я киваю, мовляв, розумію. Без зайвих питань простягаю йому знайому коробочку з вітрини макет, який ми ставимо для демонстрації. Забула, що вона пуста! Він швиденько розрахувався й

щасливий побіг очевидно, готуватися до "вечора пристрасті". Наступного ранку той самий чоловік вривається в аптеку з очима повними трагедії: Що ж ви накоїли?! Вчора був важливий вечір, романтика, свічки... А я відкриваю коробку а вона порожня! Ви мені ніч зіпсували! Я стою, червонію, не знаю: то сміятися, то вибачатися. Пояснюю, що випадково віддала демонстраційний зразок з полиці, бо втома, кінець зміни, і рука сама потяглася "по пам'яті" Чоловік спершу ображено дивився, а потім посміхнувся: Ну що ж, тепер знаю точно: перед романтикою ще й перевіряти упаковку! З того часу я дуже уважно дивлюся, що видаю. А пам'ять... вона, як і потенція іноді підводить у найвідповідальніший момент

СТАРИХ МАРИНА, М. ХАРКІВ

Одного разу в нас була казкова автоподорож до Венеції. До самого міста в'їзд на машинах заборонений, тому нам треба було припаркувати авто за периметром міста. Машин, ну дуже багато. І ось ми їдемо за навігатором, та він нам говорить: "поверніть ліворуч". Ми слухняно звертаємо... бачимо, що повернули тільки ми... ще хвилинка — і ми розуміємо, що ми вже їдемо по вбудованих рельсах... Нас охоплює жах, адреналін зашкалює. Дорожнього знаку ніхто не пам'ятає. З'їзду немає, можемо їхати тільки прямо. І тут ще одне усвідомлення — дорожній рух ЛИШЕ ОДНОБІЧНИЙ, і ми не розуміємо, трамвай нас може

догнати, чи він буде їхати нам назустріч. Ця історія має щасливий кінець. Ми без перешкод виїхали з окремої полоси для трамвая. Думаю, місцеві водії були також шоковані, як і ми... припаркували авто та провели незабутні вихідні у Венеції.



РОБОТИ ПЕРЕМОЖЦІВ



СТАРЧЕНКО ЛЕОКАДІЯ,
М. ЛУЦЬК

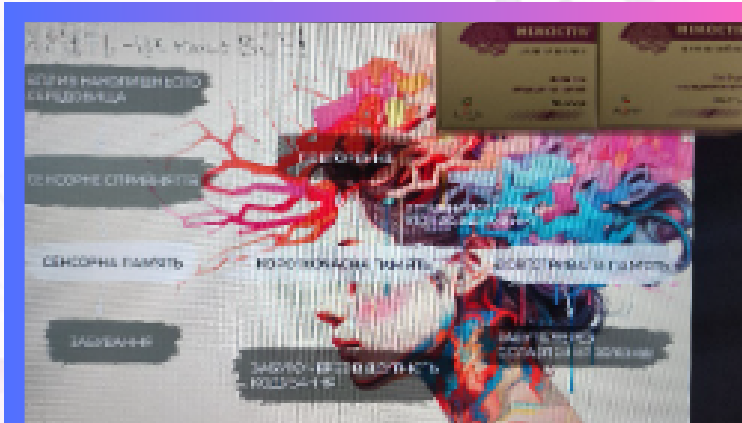
Це сталося на виступі в коледжі. Я — ведуча, все як треба: зачіска тримається, усмішка сяє, мікрофон блищить. Текст знаю — не вища математика, впораюсь. Але в один момент — клац! — і все. Голова пуста, як в аудиторії на першій парі в понеділок. Стою на сцені, ніби вперше бачу людей. Голова пуста, як в аудиторії на першій парі в понеділок. Стою на сцені, ніби вперше бачу людей. А ті — дивляться на мене з таким очікуванням, ніби я щойно пообіцяла всім п'ятірки за присутність поставити. Слова зникли. Відчуваю, що нерви вже

танцюють гопака. Але я не здалася! Щільчок пальцями — і мені передають рятівний аркуш із текстом. Я усміхаюся, наче так і було задумано, знаходжу потрібне місце і продовжую, мов досвідчена акторка, якій щойно дали сценарій за кулісами. Трошки запнула, знову посміхнулась — і з гордо піднятою головою запросила хлопців, які мали співати фінальну пісню про наш коледж. Було трохи смішно, трохи соромно... але головне — живо! А мораль така: Пам'ять — як вайфай у гуртожитку: коли найбільше треба — завжди зникає.

P.S. Забути текст на сцені — це ще не трагедія. Трагедія — не знати про Мемостім.



РОБОТИ УЧАСНИКІВ



ХОМИН РОМАН, М. ЛЬВІВ

Я — представник покоління, яке народилося в 80-х. На мою думку, це покоління X, що на своєму життєвому шляху живе і переживає багато історичних подій — що в майбутньому покоління українське буде вивчати в книжках. А також **ВАЖЛИВО** пам'ятати всі події,

що відбуваються в нашому житті, щоб переповісти нащадкам вживу. Для цього нам, коли буде 50+, ми обов'язково будемо вживати Мемостім, щоб нічого не забути (виживші в 90-х, переживші пандемію, КОВІД, 2000 тисячоліття, вторгнення в нашу Державу і сьогодення — повномасштабна Війна) — все це, і ще не знати що нас чекатиме в майбутньому, ми в обов'язку переказати і заповісти нашим нащадкам (для цього будемо використовувати МЕМОСТИМ). І дай Бог нам дожити до 100 років, щоб у нас була щаслива і спокійна старість, як у мільйонерів)))

АНДРУСЯК ДАРЬЯ, М. БЛИЗНЮКИ

Одного разу збиралася я на важливу зустріч — таку, що аж ноги тремтіли. Макіяж зроблений, зачіска — як з реклами шампуню, одяг підібраний ідеально. Виходжу з дому, закриваю двері — і в ту ж мить мене пронизує думка: "Щось не так..." Секунда мовчання... І тут моя пам'ять подає сигнал: — А ключі де? Оглядаюсь: у руках — телефон, гаманець... а ключі лишилися всередині квартири! Починаю панікувати: дзвонити нікому, запасних ключів нема, а на зустріч треба через 30 хвилин! Уже в

голові малюється картина, як я лізу через балкон четвертого поверху, і це все в сукні та на підборах! Але тут вступає в гру моя увага, яка згадує: — Сусід Олег вчора хвалився, що його син вивчився на майстра з відкривання замків! Біжу до Петра. Далі — як в голлівудському фільмі: його син із скріпкою й шматком дроту відкриває двері, я забігаю всередину, хапаю ключі, вилітаю, як Бетмен — і встигаю на зустріч вчасно, а ще й з героїчною історією! Висновок: Пам'ять + увага = твої найкращі суперсили. Особливо коли вони рятують тебе від стресу, втрачених ключів і акробатики на балконі



РОБОТИ УЧАСНИКІВ

ДАЦЕНКО ЄВГЕНІЯ, М. УМАНЬ



В січні сталась стресова ситуація для нашої сім'ї, чоловік віддав був мені додому ноутбук і зарядний пристрій для нього. Я поклала ноутбук на полицку, а зарядний пристрій — не пам'ятала, де поділа. Через певний час знадобився ноутбук, а зарядки немає. Перерили всю квартиру — не могли знайти, в хід ішли всі методи, навіть

хустину в'язали до ніжки стола. Вже збирались купувати нову, але донька (6 років) каже: "Що ви так шукаєте зарядку, а вона, мені так здається, у рюкзаку моєму стоїть в шафі." Отак іноді діти краще знають, що ти де поклав.

ЛІННІК ОЛЬГА, М. ХАРКІВ

Наша пам'ять — унікальна і дивовижна річ! Інколи вона перетворюється на справжню магію... Колись давно, у шкільні роки, зі мною трапилась така пригода. У 9-му класі у нас був предмет Харківщинознавство, де учні знайомилися з минулими подіями нашого краю, з його звичаями та традиціями. Одного разу з цього предмету нам влаштували відкритий урок. Найкращим учням видали матеріал про Харків, історію походження назви міста та версії вчених. У мене був найбільший текст, що займав майже три сторінки.

І відповідальність теж, адже на уроці будуть присутні директор і завуч. Але у призначений день, на першому уроці, я раптово згадую, що зовсім забула про цю подію. Текст — вдома. Я його навіть не прочитала. Що робити? Час спливає... Підвести вчительку і осоромитися не маю права. На перерві мчу додому — бігти недалеко, школа поруч. Хапаю текст, і поки повертаюся назад до школи, встигаю перечитати та запам'ятати всю інформацію — майже дослівно. Виступаю блискуче. Усі задоволені, вчителька посміхається. А у мене всередині гримить салют!! Дякую своїй пам'яті, що не підводить у складних ситуаціях!!!!



РОБОТИ УЧАСНИКІВ

ЧЕРНИЦКАЯ СВЕТЛАНА, М. ЗАПОРІЖЖЯ



Я і мама. Мама приймає Мемостім. І це їй допомагає пам'ятати події дня, згадати минуле. Але думаю, що і мені можна приймати. Бо такий ритм життя: робота, старенька мама. Іноді прокидаєшся вранці і думаєш — вихідний чи на роботу?! Тож пора приймати Мемостім!!!

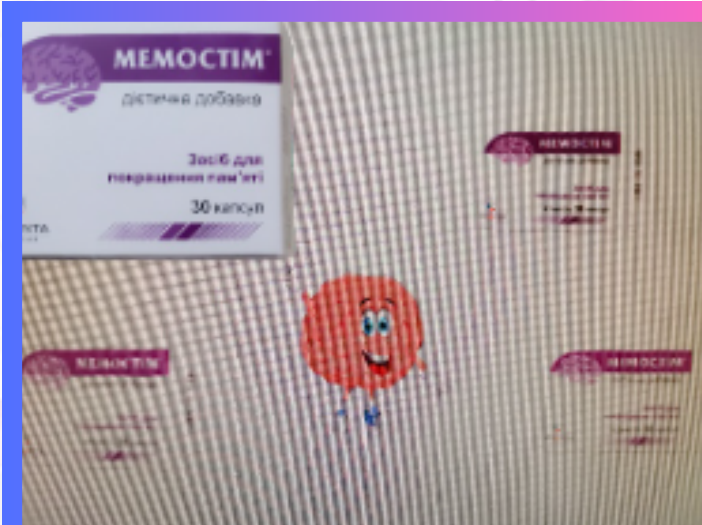
ДЯТЛОВА ІРИНА, М. ХАРКІВ

Працюю в аптеці майже все життя, і скажу більше — роботу свою обожнюю і ніким іншим себе не уявляю. Останні років 20 обіймаю керівну посаду — завідувачки аптеки. У моєму повсякденному шаленому графіку треба швидко орієнтуватися, багато пам'ятати, блискавично приймати рішення. До того ж уважність і зібраність теж мають неабияке значення. Часто стою за першим столом, коли моїм дівчаткам потрібна допомога, тож спостерігаю за аптечним життям не з пасивної сторони. Одного разу, ось так працюючи, зі мною сталася пригода. В аптеці черга. Я та фармацевт Олена поспішаємо усіх відпустити, але клієнти мають багато запитань, у деяких — об'ємні призначення від лікаря. "Підходьте, будь ласка!" — запрошувала я. Підійшла жіночка. Було помітно — вона квапилась і гарячкувала: "Укомплектуйте якнайшвидше! Я спізнююсь на автобус до Чугуєва!" — строго сказала вона і поклала переді мною довжелезний список ліків. Я забігала, поспішаючи задовольнити клієнтку, яка виявилась дуже говіркою. Жіночка щось постійно уточнювала. Список зібрали і відпустили її. Аж раптом мій погляд зачепився за упаковку, яка стояла поруч із касою — клієнтка забула найважливіший препарат зі списку! Треба було діяти негайно! Я побігла наздоганяти, але за аптекою вже нікого не було. Потім згадала — вона спішила на автобус до Чугуєва. "Швидко на міську зупинку!" Дуже радію, що маю хорошу зорову пам'ять — впізнала нашу жіночку одразу: та вже сідала в автобус. Я вскочила за нею в останню мить і віддала їй препарат. Вона ще довго мені дякувала, а я раділа, усвідомлюючи всю важливість та цінність своєї професії, де не останнє місце належить сконцентрованості й добре розвиненій пам'яті.



РОБОТИ УЧАСНИКІВ

ПОДДУБНА МАРИНА, М. ПОЛТАВА



Привіт, моє ім'я Марина, я люблю брати участь в конкурсах, бо, як кажу завжди, хто не грає — той не виграє. Одного разу я пішла в продуктовий магазин, де працювала моя знайома, зробити покупки і дізнаюся, що діє акція — кожен чек братиме участь в розіграші телевізора (плазми, вони тільки почали з'являтися в

Україні, це був 2010-й рік). Обов'язковою умовою — бути присутнім під час розіграшу! Звісно, я, не задумуючись, кинула чек в лотерейний барабан, перепитала дату та умови і вирішила приїхати в цей день за покупками і порадіти за переможця. Ранок. Півники співають, і телефон розривається. Беру слухавку, а в трубку голос знайомої: — Ти де?!? Ти виграла телевізор!!!! ...І тут я зрозуміла, що звечора я забула завести будильник, як наслідок — я проспала, запізнилася на автобус до міста, так як в той час гостювала у батьків в селі. ...І пораділа вже за інших, кого обрали після мене. Тепер я активний користувач нотатника — є думка — треба записати, є цілі та плани на майбутнє — треба записати. А також періодично пропиваю препарати для покращення пам'яті, в тому числі і Мемостім, щоб більше ніколи не забувати про головне. Кожна історія — це досвід, з якого потрібно брати урок, робити висновки і ще краще проживати далі це прекрасне життя.

ЧЕРНОВА ВИКТОРИЯ, М. ЗАПОРІЖЖЯ

Ця історія сталася дуже давно. Я була вагітна, і ми з чоловіком поїхали до моїх батьків на відпочинок. Їхали ми потягом із Одеси. Зупинка на моїй станції була тільки 5 хвилин, і я не впізнала її. Мене охопив жах — і потяг поїхав. А я у вікно спостерігала, як мій тато і матуся нас зустрічають. Тоді не було телефонів. Мене, як блискавкою, вдарило в ту мить — але було пізно. Ми вийшли на другій зупинці і чимчикували через поле з соняшниками. Десь три години добиралися до рідної домівки. Батьки були дуже раді, а ми — неприємні. Оце така історія: відшибло пам'ять, але на все життя запам'ятала літо 1987 року. Але мій чоловік — одесит — усе на гумор переводив.



РОБОТИ УЧАСНИКІВ



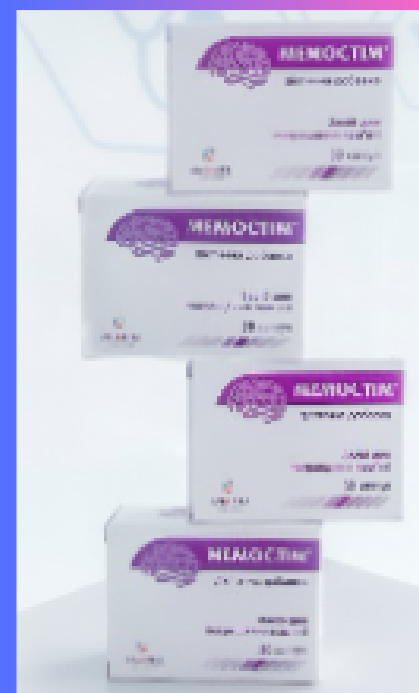
ВОРОНКА НАДІЯ, М. ЛЬВІВ

Наш мозок — це справді найгеніальніше, що може бути у цьому житті. Часом він підкидає нам спогади чи враження, про які ми пам'ятаємо дуже слабо, або просто підключається в потрібну нам хвилину. Подібна ситуація трапилась зі мною, коли я прийшла з покупок і замість ватних дисків принесла ватні палички, а все через те, що просто

не могла згадати, що мені потрібно. Уже пізніше я зробила з цього висновок, що це все через втому і неуважність, тому так важливо давати собі час на відпочинок — це може бути дуже корисно.

ЮХНЕЙ (ЧЕХ) УЛЯНА, М. БОЛЕХІВ

Кожної зміни в мене одна історія: зачиняю аптеку, все перевіряю — світло, двері, кондиціонер. І як тільки прийду додому, в голові починається: «А точно все виключила?» «А звіти зробила?» «А двері добре закрила?» «А кондиціонер?» Мозок після робочого дня настільки перевантажений, що просто не встигає фіксувати, що я вже зробила. Останнім часом думаю: може, справді варто спробувати щось на підтримку пам'яті й концентрації? Мемостім містить Бакопу Моньє і Гінкго Білоба — вони допомагають мозку краще працювати при перевтомі, коли увага розсіюється. Може, з ним я нарешті не тільки закриватиму аптеку, а й ці думки в голові — раз і назавжди



ТУМІК ІРИНА, М. СТАРА ВИЖІВКА

Одного разу після закінчення робочої зміни в аптеці я перевдяглася, а перевзутися забула. Закрила аптеку, трошки пройшла і побачила, що не перевзулася. Добре, що була тепла пора року. А так прийшлося б в шльопанцях по снігу.

РОБОТИ УЧАСНИКІВ



РОМАНЮК НАДІЯ, М. ЛУЦЬК

Звичайний ранок, як завжди, я прокинулась, зібралась, навела красу, заварила каву — ну і все, я готова жити цей день. По дорозі на роботу п'ю каву, продумую, як буде проходити робочий день, йду спокійно, як і кожного дня. Заходжу в аптеку, підходжу до комп'ютера — ну потрібно ж залогуватись в програмі, щоб розпочати робочий день — і тут я розумію, що в моїх руках лише кава. Сумка з телефоном, робочою формою і смачненьким обідом залишилась відпочивати вдома. З того моменту в нас в аптеці є жартівлива рекомендація до Мемостіму: Не забувай найголовніше — сумку, розум і таблеточку Мемостіму вранці перед виходом з дому. Мемостім — щоб не забути, що забув.

ЮРІНА КАРИНА, М. ЖИТОМИР

Була справа... Хотіла зробити сюрприз батькам на річницю — купити торт і красиво з'явитися на святкуванні. Вирішила, що прогулянка пішки буде навіть корисною — 3 км до ринку, 3 км назад. Настрій був чудовий, крокую собі впевнено, у голові планую, який торт краще взяти. На ринку роздивлялась усе підряд — овочі, фрукти, домашню зелень, навіть ледь не купила вазон з кактусом

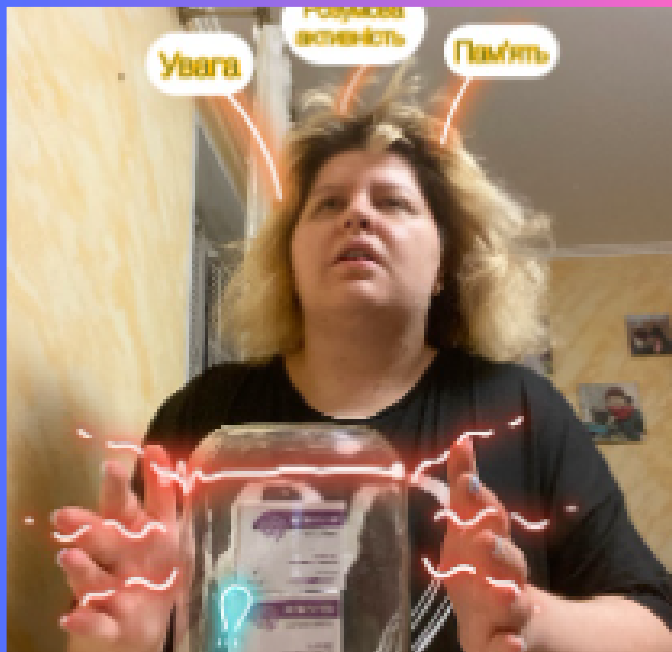
«для настрою». Але торт... якось випав із поля зору. Підходжу до дому батьків, вже біля під'їзду щось клацнуло в голові: «Секундочку... а навіщо я взагалі туди йшла?»

І тут згадую... Торт! Той самий головний герой дня. Оглядаю руки — нічого. Сумка — порожня. Пройшла 6 км... просто щоб прогулятися і ще вагітна була, гормони не пробачають. Засмутилася так, що просто стояла й плакала біля дверей. Було щиро шкода і себе, і батьків, і того торта, якого я навіть не обрала. Після цього всі довго сміялися, жартували, заспокоювали мене, мовляв, головне — увага. І свято, до речі, вдалося навіть без торта. А я зробила висновок: якщо пам'ять підводить, то треба або списки писати, або Мемостім пити. А краще і те, і те. Увага — річ корисна. А ще корисний Мемостім, бо без нього я наступного разу забуду не тільки торт, а й куди йшла. А може, й хто я



РОБОТИ УЧАСНИКІВ

ВЕГРИНОВИЧ ГАННА, М. КРИВИЙ РІГ



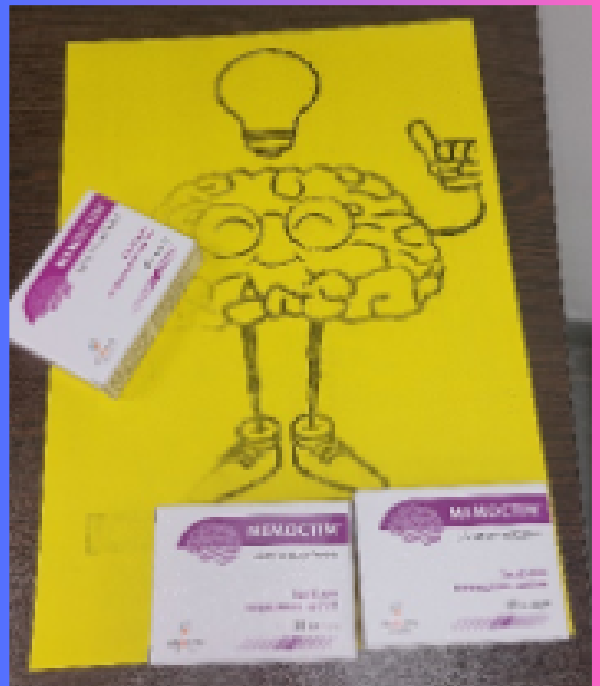
Пам'ять - це такий механізм в голові у людини, який можна порушити як тільки почнеш менше відпочивати і всім допомагати. Кожен день в моєму житті є момент коли я забула щось сказати або хотіла розповісти і через 3 сек як рибка флорі забула. Багато чого можна розповісти пов'язані з пам'яттю. А точніше з концентрацією уваги. Мене іноді тато підвозе на роботу, ну виходжу я із дому, бачу їде машина, ну здалеку схожа на тата, авто номер його я знаю, я дивлюсь просто не

концентруюсь на номері і починаю перед машиною стрибати з ноги на ногу і сміятись, типу зупиняючи його. Потім як ближче роздивилась номера, вже включила кнопку «увага» і побачила здивоване обличчя водія, я зрозуміла, що треба приймати Мемостім. Більше я не стрибаю на дорозі, поки не відкрию двері і не побачу тата))

НАКОНЕЧНА НАТАЛІЯ, М. ІВАНО-ФРАНКІВСЬК

Якось я пішла в магазин за хлібом і молоком, але дорогою зустріла сусідку, ми трохи поговорили, і я зайшла в магазин з впевненістю, що все пам'ятаю. Повернулася додому з повним пакетом... але без хліба і молока. У пакеті були печиво на акції, кава, три банани і навіть корм для кота, хоча в мене кота нема. Сиджу вдома, розкладаю покупки, а в голові тільки одна думка: «Що я взагалі купила?». А найбільше мене підкосив момент, коли наступного дня я знову пішла в магазин — і вийшло те саме. З того часу я почала писати список на папірці або в телефоні, бо зрозуміла, що пам'ять часом підводить, особливо коли поспіх або голова забита іншими думками. Іноді такі дрібні моменти змушують усміхнутися, але нагадують, що треба бути уважнішою до себе, відпочивати і не завжди покладатися тільки на пам'ять.

Хто приймає Мемостім — той тримає контроль пам'яті завжди!



РОБОТИ УЧАСНИКІВ



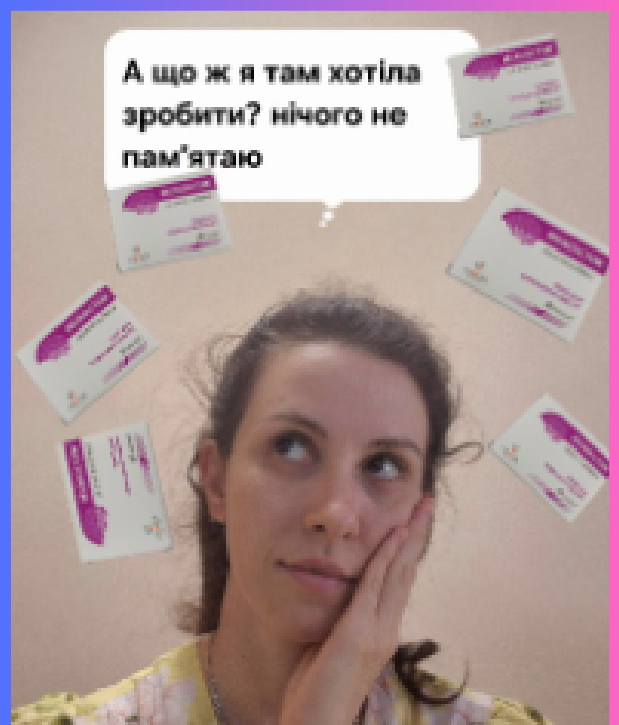
ЄФРОС ЮЛІЯ, М. ЛУЦЬК

За даними вчених, пам'ять розвивається до 25 років, а згасати починає у 50. Напевно, є особливі екземпляри, як я, що згасає до 40. Моя історія трапилася у липні цього року. Вперше за 5 років у мене була відпустка за кордоном. Щоб нічого не забути, склала список, зібралася, перевірила і перепроверила. І якщо у порівнянні з комп'ютером ми могли б зберігати 7 млн мегабайтів інформації —

не було б історії. Після 8 годин поїздки у автобусі, перед кордоном Молдови, мене облив холодний піт і в уяві — паспорти, що залишила вдома. Не знаю чому, але почала шукати їх у сумці. І — о диво — вони були тут. Щастя — у чоловікові, який тихенько їх вклав. Не дарма п'є Мемостім. Добре, що зі мною завжди є Анантаваті. І хоча гіпермнезія здатність пам'ятати всі події життя, як у мешканки США, — це непогано, але не з нашою професією і особливими людськими. Ось так Ананта вкотре мене виручила!

СИДОРЕНКО ВАЛЕРІЯ, М. ДНІПРО

Історія була дійсно незабутня))))
Якось не було кому працювати з підлеглою в аптеці, і я поставила собі зміну, ну і благополучно про неї забула. І ось настає день Х, телефонує мені підлегла і починає з далеку... Запитує, а хто до неї прийде на допомогу сьогодні, бо вже час. Я ж починаю психувати, кажу, що ай-ай-ай, ну що за невідповідальні працівники, хто не прийшов на роботу — буде писати пояснювальну записку. І от в кінці розмови я її запитую: а хто там мав бути? І вона каже: Ви. Було смішно і незручно водночас))))



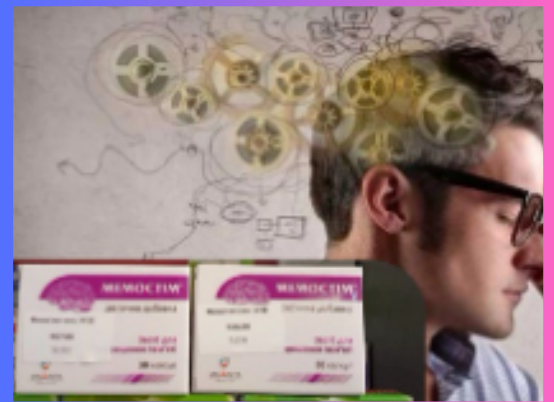
РОБОТИ УЧАСНИКІВ



ШПИРНАЛЬ ОКСАНА, М. БУРШТИН

Одного разу я так поспішала з роботи додому, що забула зняти свій робочий костюм, а надворі було літо. Я зрозуміла свою помилку лише тоді, коли вже була під своїм будинком і побачила здивовані погляди бабусь, які, як завжди, сиділи на лавочці. На щастя, вони мали гарне почуття гумору і лише пожартували з цього приводу, сказавши, що "комфорт — це головне".

СТЕБЛО ТЕТЯНА, М. ВІННИЦЯ



Постійна клієнтка — бабуся років 70 — заходить щотижня. Ми завжди тепло вітаємось, але я все ніяк не могла запам'ятати її ім'я. Кожного разу вона про щось розповідає: про кота, сусідку, серіали. А я — соромно зізнатися — плуталась: чи вона Марія, чи Надія, чи, може, Галина? І от одного разу вона заходить і каже: — А ви знаєте, що сьогодні день мого ангела? Я завмерла. Мозок швидко почав перебирати всі варіанти, але нічого не "вистрілювало". Але тут мене осяяло: тиждень тому вона згадувала, як співали "Маруся раз, два, три..." у школі, і як усі тоді її дражнили. І я, на свій страх і ризик, кажу: — Тоді з Днем ангела вас, Маріє Іванівно! Вона аж засяяла: — Ой, як приємно, що ви пам'ятаєте моє ім'я! А я думала, що всі вже забули... А я й сама ледь не забула — але ось вона, сила маленького спогаду, що лежав десь у пам'яті й спливав у потрібний момент.



КРАВЧУК ОЛЬГА, М. КОВЕЛЬ

Недавно зі мною і моєю пам'яттю на роботі сталася кумедна ситуація, після якої я зрозуміла, що мені допоможе лише Мемостім. Одного дня я з колегою отримала багато ящиків товару(55), які я мала відкривати канцелярським ножом. Я чомусь собі придумала, що я нього вже брала і десь поклала або він десь впав. Я з колегою все обдивилися і без результатів. Мусила розраховувати товар незручними ножицями. Яке було моє здивування, коли я виявила ножа на своєму місці у шухляді. Виявляється я нього просто не взяла зі свого місця. Тут допоможе лише Мемостім!

РОБОТИ УЧАСНИКІВ



**ДЯЧЕНКО ЮЛІЯ,
М. ЧЕРНІГІВ**

У кожного трапляються казуси на роботі, і я не виняток) Збираючись на роботу, я була переконана, що сьогодні у мене робочий день. Приїхала на роботу — я була дуже здивована, чому моя колега, з якою я мала мінятися змінами, прийшла на роботу. У свою чергу, вона теж була здивована, чому я прийшла на зміну. Ми з'ясували, що я переплутала зміни. Тож зі спокійною душею взяла каву і пішла парк на ранкову прогулянку:)

**ЗІНЕНКО ДАР'Я,
М. ТЕРНОПІЛЬ**

Був у нас із колегою період активного «жонглювання» змінами — підміняли одна одну як могли. Я тоді вже відпрацювала тиждень і чекала свого єдиного вихідного. І от — довгоочікуваний вівторок. Думаю: відпрацюю, і завтра нарешті відпочину. І найголовніше — відісплюсь. Ранок. Я прокидаюсь, збираюсь на роботу, як зомбі. Надворі — зима, мокрий сніг, слизько, холодно. Добиратись до аптеки — ще той квест: транспорт ходить абияк, по дорозі кілька разів ледь не впала, повністю промокла. Приходжу до аптеки, починаю готуватись до зміни — і тут хтось сильно стукає в двері.

Відчиняю. А там — моя колега. І з абсолютно здивованим обличчям питає: — А ти чого прийшла? Це ж я сьогодні працюю! Отак я згубила свій єдиний вихідний, який планувала як справжній релакс-день. Ні справ, ні відіспатись — тільки ожеледиця, мокрі шкарпетки і аптека не по графіку.



РОБОТИ УЧАСНИКІВ

ЮРІЙ КАТЕРИНА, М. ВІННИЦЯ



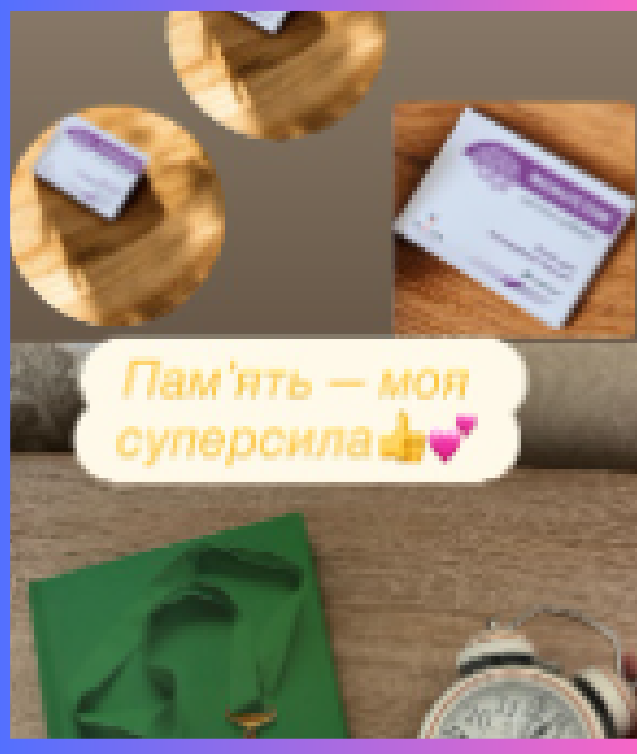
У мене була історія, яка запам'яталася надовго. До аптеки часто приходив чоловік — завжди по одні й ті ж ліки для своєї хворої дружини. Але щоразу він забував назву. Спочатку ніяково питав, потім уже мовчки дивився — і я згадувала за нього. Одного разу я тихо сказала: — Вам би щось для пам'яті... І порадила йому Мемостім. Виявилось — він колишній лікар. А ще — ми з ним земляки. І колись давно він навіть лікував мою бабусю. Тепер він наш

постійний клієнт. А я знову вдячна своїй пам'яті — вона підказала не лише назву ліків, а й допомогла знайти справжній людський зв'язок.

ТХОРЕЦЬКА ТЕТЯНА, М. ВІННИЦЯ

Була ситуація, яку я довго не могла собі пробачити. Моя напарниця була вагітна. Вона попросила помінятися змінами, щоб зранку встигнути здати кров. Я погодилася. Я знала, що в той ранок мала прийти людина за вакциною, і її спеціально мали привезти з іншої аптеки. Але я... забула поставити будильник. Мені подзвонила завідувачка. Вона стояла під аптекою, без ключів. Людина, яка чекала вакцину, теж була там. А я — на іншому кінці міста. Тоді я дуже злякалась. Мені було соромно. Було боляче від того, що підвела всіх одразу — і колегу, і клієнта, і керівника.

Я викликала таксі, приїхала, все встигла, але після цього довго не могла заспокоїтися. З того часу я почала більш серйозно ставитися до своєї пам'яті. І до себе. Я не чекала, коли знову забуду. Я почала діяти. І серед іншого — приймала Мемостім. Бо професіоналізм — це не лише знання. Це ще й пам'ятати вчасно.



Пам'ять — моя
суперсила 🙌💖